

at sleppa sær á hestin, ið riður tey offentligu orindini. Öllum kunnugt ganga menn um landið og leita sær eftir stemmum, halda gleðandi valpræðiku og ósa fólk upp at velja seg; veljarar fara ikki í öllum forom at halda, at tað er tí at menn leita sær eftir einum «martyrium». Tað má vera loyvt at halda, at ofta munnu tað vera persónligar interessur í verkinum, ein leitan upp á fíndinum millum manna, verða ein oddamaður, skapa sær eina «position», tað ið liggur til teir flestu menn. Og tá ið á stendur, má sjálvandi kallast á teir menn, sum á fundinum víð so vökurm orðum buðu sær fram og lovaðu góð lyftir.

Og so í øðrum lagi kunnu hesir, ið røkja samfelagið, ikki so nógv eymka seg ella verða eymkaðir um teir fáa atfinningar, tí teir og teirra fyrirsprákarar ganga undan við atfinningum og álópum. Hevur ein flokkur haft fleirtal eina tíð, eru limir á einum máli um — og tá teir, ið allarmest grenja — at kasta honum fyrí, at hann hevur sitið illa um búgvíð. Bera tað ið millum manna, at hann er órokjatur, oyðir samfeligins ognir og forkemur og fer óklókt fram í sínum gerðum. Ennló, at tað so aftur aðrastaðni verður framhildið, at allir flokkar mugu bera ábyrgðina fyrí tað, ið tingið tekur sær fyrí.

So skikkað, er einki at undrast um og at finnast at, at privatmenn stíga fram og átala so sum menn hava lokið síni orindi í samfeligins tænastu.

Tað má tykjast at verða eitt gleðiligt tíðareikin, at menn nú offentliga taka til orða fyrí at fáa skil á okkara vinnulívi. Ovleingi hevur hetta, at fiskiskapurin stendur í einum spori, ið ikki er at víka úr stað, verið tagt burtur og dúgað hevur verið uppá avgamlar royndir, ið ikki kunnu nýtast í einum modernum samfelagi; og nú er at ynskja eftir at okkurt fæst burtur úr. Tí sum hildið fram er, er tað einki skil í, at nervan í okkara vinnulívi, fiskiskapurin, ikki skal vera kominn við í einum «finansplani».

Svein.

Framsýningin

Føroya Fólkaháskúla

Ólavsokuaftan varð víljað av nógvum fólki. Har vórðu sýndir fram teir lutir, ið næmingarnir høvdu gjørt á summarskúlinum. Tó at næmingarnir vóru fáir, var nógv flúgið í lag: vakrir ljósadúkar, sofakoddar og annað baldýrað. Eisini vóru kjólar, sum næmingarnir høvdu scymað. Kurvar vóru bundnar og sópi-kustar, klædnabústir.

Alt var sera væl úr hondum greitt, og vóru tí øll fegin um hesa framsýning. Tað er hugnaligt at síggja, hvat nýst kann av hugagóðum næmingum við góðari kenslukvinnu í so stuttari tíð sum trýggjar mánaðir.

„Perpetum.“

Nú fólk eru farin at nýta «stovsúgvara», ið ofta er reiðiliga dýrur, er tað vert at siga frá einum slíkum, ið ikki kostar meir enn 10 kr. — og sum hevur tann fyrinum fram fyrí hinar, at hann ikki kostar eitt einasta oyra í brúki og ikki larmar tað allarmesta. Hesin «stovsúgvari» er ikki størri enn ein vanlig klædnabúst — og hann líkist nakað eini tilikari. Vit skulu nú lata prenta:

Brugsanvisning. Brugen af «Perpetum» Stovsugerborste foregår paa samme Maade som ved en almindelig Klædeborste.

Ved Rensning af Stoffer, Klæder, Tæpper, Duge, Puder, Madrasser, polstrede Mobler, Automobilsæder, Billiardklæde o. s. v., føres Børsten frem og tilbage paa tværs.

«Perpetum» er sammensat af et specielt Stof som oplader elektromagnetisk Strøm under Gnidningen, og har med denne Energi en meget stor Sugeevne. Det opsamlede Støv i Børstens Rifter, fjernes ved Hjælp af den i Skaffet indfældte Rengøringsborste. «Perpetum» kan ogsaa vaskes i Sæbevand, hvis den er blevet tilsmudset.

Et Forfatter-Julilæum.

Om Valborg Dahl, der nu i 25 Aar har skrevet for de unge Piger.

Det er almindeligt at afserdige Ungpige-bøger med et Skuldertræk, og sandt er det: Der er slemme Ting imellem! Det var vel ogsaa Valborg Dahls Mening, da hun for femogtyve Aar siden tog fat med Pen i Haand og udsendte „Skolepiger“ — en Bog, som var noget anderledes end Ungpige-bøger dengang, hvilket blandt andet viste sig derved, at Pige-børnene syntes om den. Jeg kan huske, at skønt jeg selv var en ret stor og storsnudet Dreng dengang, luskede jeg mig til at læse Valborg Dahl, og selv om jeg i maskulin Hovmod rakkede hende ned overfor mine Søstre, var det ingenlunde mit Hjertes Mening. Rent ud sagt forelskede jeg mig stille, svermerisk og inderligt i de geve Pige-børn, hun fortalte om — og troede paa dem. Og nu, da jeg selv har en Datter, som ogsaa forlanger Valborg Dahl, hender det, at jeg — naar Trangen til noget mildt og venligt og dog ærligt kommer over mig — forgríber mig paa Barnets Samling og kikker lidt i Lekturerne. Det giver mig altid en halv Times Ferie fra de Voksnes mere brutale Hverdag, og det giver mig stadig Følelsen af at være i et ærligt Menne-skes Selskab.

Ungdomsbilledet af Valborg Dahl.

Valborg Dahl er nu en ældre Dame, i Begyndelsen af Tresserne, og hun udgiver til sit Juli-

læum en Bog om sine egne, personlige Barndomsminde, „Da Mormor gik i Skole“, — men hun skriver stadig for Pige-børn, og hun kan stadig. Hvori be-staar da hendes Kunst? Jeg tror deri, at hun simpelthen aner-kender sine unge Læsere som Menne-sker. Hun moraliserer ikke som en vrippen Almuesko-lehrerinde, hun lefler ikke for de fosedes Instinkter, og hun gaar ikke uden om Livets mang-ehaande Problemer. Hun skri-ver ganske ligetil og naturligt om alt det, som kommer inden for en ung Piges Horisont fra det Øjeblik, da hun begynder at kikke paa Omverdenen og til den Dag, da hun er moden til selv at stifte Hjem. Vindel-Ungpige-bøger er en Slags Svindel — Surrogat for rigtig Literatur, noget, man stikker Barnet ud for at holde hende fra den ægte Være. Valborg Dahls Bøger der-imod er i sig selv ægte nok. De er ganske usentimentale. De er hjertevarme. Der er en oprigtig Underklag, som klart tegner Forfatterens egen Karakter: Hun kan elske, og hun kan harnes, og hun vil saa sandelig ikke læg-ge Skjul paa det! Meningen er der, og den kommer frem.

Derfor læses Valborg Dahl med Tillid. Hun gør sig ikke overle-gen, hun er selv i sit Hjertes Lønkammer et purungt, levende Pige-barn, naar hun skriver. Ja, det lyder lidt forvopent at tale saadan om en Bedstemor, der jubilerer som Forfatterinde. Men ærligt talt — der maa være no-get i Valborg Dahls Sind, som aldrig kom ud over Ungpigeal-deren, Stemminger, Følelser og Drømme, som Hverdag ikke kun-de komme om ved, — grøme af solbeskinnet Guesung i Sindet, hvor Æbletrærne staa blomstrende, mens Bierne sum-mer og Sommerflugene flager. Det er en Lykke at bevare dette Grønne højt op i Alderen. Det er en Gave at kunne give andre Del deri.

En Skare af unge Piger moder os i Valborg Dahls Bøger, lyse og mørke, pjankede og alvorlige, smaa, tapre Piger, som ian tage fat, og forkælede Tøse, som træn-ger til Smæk og ogsaa faar Smæk. Er Gitte, dette Folkets Barn, som slider og slæber og dog bevarer Torsten efter et ri-gere Livsindhold — er hun ikke et spillevenne Menne-ske? Eller Bente (i „Valget“), som tager fat paa Stumperne af et ødelagt Hjem og faar noget ud af Stum-perne? De smaa, tapre Kvinder, som ikke er bange for noget og er frygtløse med Humør — dem holder Valborg Dahl af, og det skal hun have Tak for! Man glemmer heller ikke Inger og Agnes i „Arveantæne“ — to mo-derne unge Piger, Typer, som vi alle kender, og dog særtegnede med sikker Haand. Valborg Dahls Evne til med faa Midler at give et Milieu, karakterisere og af de Bifigurer, som giver Milieuet og behændigt lade Handlingens Forløb trække de rigtige Linier i Karakterudviklin-gen op, er ogsaa blandt de Egen-skaber, som giver hende en Sær-stilling blandt de Forfattere, der skriver for Ungdommen. Saale-ds er hele Baggrunden i „Ar-vingen“ — Dagliglivet paa Her-regaarden Sparresgave — et Stykke god Romankunst. Eller læg Mærke til „Eneste Barn“. Det er hverken Digt eller Ro-man. Det er Virkelighed, indtil sidste Blad er vendt!

Man siger ofte, at det bedste Legetøj er det, som Børnene al-drig faar Lov at lege med — for-di Far morer sig med det, saa de ikke kan komme til. De bed-ste Bøger for Ungdommen turde ogsaa være de Bøger, som For-ældrene læser med i. Man kan naturligvis kun svare for sig selv, men naar jeg helst ser Ungen med en af Valborg Dahls Bøger — saa er det fordi her ved jeg, hvad det er. Det er med Bø-ger som med Menne-sker — man er lidt forbeholden, hvor det gel-der at invitere hjem. Men Val-borg Dahls Bøger er velkomne. De er ærlige, og de taler om Liv-et, som det er. De tror paa Livet og viser Livets lyse Sider uden at bilde nogen ind, at Ver-den er luller Solskin. Der er et Menne-ske bag det — et ærfarent Menne-ske, som kender baade det beske og det søde, men dog i sit Sind — helt op i Trederne, ja,

lige ind i et højtidsfuldt Juli-

Valborg Dahl fra de senere Aar.

læum! — har bevaret Ungpige-dagenes friske, grøne Guesung-ge uberørt. Saa selv en gammel forhærdet Synder som Underteg-nede maa boje sig og sige Tak!! Jesper Ewald.

Vi fremstiller nu færøsk Smelteost den er fed velsmagende og billig

A/S Thorshavns Mælkeforsyning & Margarinefabrik.

Om Blomster paa Bordet.

Havens Flora har nu antaget den Farve, som man kan kalde Høstko-lor. Asters staa med deres fyllte eller enkelte Blomster i de mest fest-lige Farver. Gladiolus staa nu i de-res prangende Skrud. Store Glim-merblomster uden Duft.

Remontanteroseerne kan endnu i no-gen Tid, hvis de plejes lidt, levere Afskæringsmateriale. Lovemund, den haardføre sunde Blomst, der fin-des i næsten alle Haver, har man i snart sagt alle Farver.

Men jeg skulde i denne Artikel ik-ke opremse alle vore smukke Have-blomster. Det, der giver Anledningen til dette, der her skulde begaa, er en lille, privat Fest, jeg har været til. Nu vil man maaske sige: Hvad i Al-verden rager det andre Menne-sker, at Hjemmegartneren har været til Gildet Aa nej, ikke direkte, men in-direkte, til selv en Hjemmegartner maa til Tider have et Motiv.

Sagen var, at det smukke, veldæ-kkede Bord med sit straalende Service var saa fuldstændig overlaeset med Blomster i store hvide Vaser og Glas, lave Blomster i Krukker og Skaal, Kuverbuketter osv. i det uendelige.

Man kunde ikke se, hvad der var paa Bordet, ikke se Servietet, Gæster-ne kunde ikke se hinanden, hvad for-ersten foranledigede, at en af Gæster-ne maatte gaa tidligt hjem — han havde skjult af en mægtig Krukke, hvor hverken Vært eller Værtinde kunde se ham, tæmt en stor Karaffel ganske solo! Alle berømmede denne mægtige Borddekoration — undtagen jeg, der ønskede den Pokker i Vold. Man vil altsaa se, at dette at arran-gere Blomster paa et Spisebord ikke alene er dette, at man har Blomster-ne, der skal til, men at man ogsaa har Smag.

Først dette, at naar man pynter et Bord, maa man have en bostemt Li-nie at følge, som falder sammen med Bordets Opdækning og de forhaan-denværende Blomster og Glas, idet man ved Valget af Blomster maa tage Hensyn til Vasernes Form og Lønlir.

Man kan godt have en meget stor Kruke-Krukke fuld af Gæstlige blomstrende Æbleren eller Kirse-bærgren, men den skal da staa i e-Hjørne af Stuen, ikke paa Bordet. Ved Blomsterglas maa man altid læg-tage, at Glasets Lønlir følger Blom-sterne. Et slankt Glas fordrer lang stilkede Blomster, det ser ikke godt ud at have langstilkede Nelliker i e-lille, buttet Glas.

En Krukke, der f. Eks. har rødlig Farve, er smukkest med Tulipaner a-samme Farve.

En Skaal med Violon kan i hele sit Enkelthed virke bedaaende, ligesaa de smukke glaserede Fude fra Kåh-ler vilde virke smukkest, hvis de var

Vor Krone Margarine overgaar al anden Margarine i Kvalitet og Velsmag.

A/S Thorshavns Mælkeforsyning & Margarinefabrik.

RITA SÆBESPAANER til al finere Vask.

Keypið frá teimum, sum lýsa í „Føroya Social-Demokrat“

Toiletsæben „Okkara“ er den fineste fine og den bil-ligste billige af al Toiletsæbe

Skógvar

verða gjordir best og - billigast í skósmjóju -

Jørgen Mørkøre

Ordrar av bygd verða sendir umgangandi.

Rita Stangsæbe kan bruges til alt — bør bruges af alle —

fyldt med Aakander eller gule Smær-blomster. De lave Konvaler hører hjemme i en ikke for stor Skaal, medens Storkonvalerne sættes i et slankt Glas, Lathyrus, der kan være enten langstilket eller med kort Stik, kan ogsaa anvendes baade i høje og lave Vaser. Saalede kunde man fort-sætte i en Uendelighed. Lad mig kun nævne, at blandede, robuste Asters hører hjemme i høje Glas eller Va-ser, medens lave Dvergaster hører hjemme i en lav Vase, og at det er en Ulyrlighed at skære Stikken af Kæmpedadiolus og anbringe dem i en lav Krukke eller Vase. De kommer kun til deres Ret højt hævet paa deres lange Stilke i et Glas eller en Vase, der svarer saa nøgenlunde til Blomsternes Dimensioner.

Store Georginer — som mange ikke kan lide, fordi de minder om Efters-aaret, hvad forvorigt er forkert, da man har mange Sorter, der blomstrer i Sommerens bedste Tid — virker smukt, hvis de stilles i en større Ler-krukke af dæmpet Farve og ikke pakkes for tæt. Det smukkeste, jeg har set af en Blomsterdekoration, var en dejlig, kostbar Vase fra den kgl. Porcelænsfabrik malet med en ma-blana Farve og fyldt med sarte, hvide, blaarandede Iris; her var Helheden fuldstændt.

Naa, det er ikke enhver Arbejders Sag at eje en saadan Vase, men der-for har man vel Lov til at glæde sig over dens Udseende! Men Mening-en med dette var at paapege, at man skal være varsom med at overlæsse et Bord med Blomster, saaledes at disse bliver de dominerende. Er Blom-sterne smukke, skal de nok gøre sig gældende alligevel.

Hj.

Der har været Stovask i Kennel-Klubben, og en Række Hundeejere er blevet ekskluderet. Bestyrelsen er formodentlig selv have de bedste Ben.

Den nye Tankelæsermaskine kaldes Psychoteknisketohyrtografomanome-ter Tak, ikke at mig.

Ah, Jo, sagde Frk. Moderne, i vore Dage er det umuligt at holde sit Brugtup hemmeligt. Det kommer al-ligevel ud, naar man skal skilles.

Dr. Rand.

Udgævar: Javnaðarmannafelag. Blaðstjórar: P. M. Dam, Tvoroyri, ábyrgdarmaður. P. K. Mouritsen, Tórshavn. Prentsmíðja B. Z. Jensens, Tórshavn.